

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo: „Angeljček“

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. septembra 1896.

Leto XXVI.

Veselo slovó.

Gakó! Zdaj pa le naglo v mesto,
Kjer lepše je vse kot pri nas,
Za sábo zrem že prašno cesto
In svojo malo rojstno vas.

Čemú bi radostno ne peval,
Ko med učene grem ljudí?
Saj sem domá dovolj sameval
In tratil svoje mlade dni.

Brezskrbna dôba je minola,
Ko vriskal sem sred pestríh rož,
Zdaj zove me k učenju šola
V središče modríh, vrlíh mož.

Učili bodo me modrosti,
Kakó bo vendar to lepó!
In v viru bistre učenosti
Pojili mi srce mladó.

Izpolnjene so želje vroče:
Še danes v mesto grem — juhé!
Pozdravljam mati vas in oče,
Nikar ne bojte se zamé!

I v mesta glasnega vrvenju
Ostanem vam hvaležen sin,
Ves čas posvetil bom učenju,
Kjer svet mi vsak bo opomin.

Kdo pa vzdihuje zunaj v veži?
Glej, sestra, glej! — Pa tu stojiš?
In ti se jočeš? — Beži, beži,
Saj vredno ni, da se solziš!

Mar vedno gonim naj na pašnik?
Kakó si vendar čudna ti!
Če v šolo grem, pa se kot mašnik
Povrnem še prihodnje dni!

Tedaj bo lepše, kaj? — No, vidiš,
Da jaz le vedno prav imam!
Samò, da ti se ne izpridiš —
Pa saj takó te že poznám!

Zdaj pa v slovó ti kličem — Z Bogom!
Rokó mi še podaj — takó!
Čez kratek čas z domačim krogom
Zopet združi večno me nebó!

Ciril Vuga.

